

HERNYÁK ZSÓKA

Á változása

Anyám családjában mindenkinek hátsó szándéka van, mondja Á. Én pedig hiszek neki, mert biztos tudja, végül is az ő anyjáról van szó, mármint az anyja anyjáról, meg annak az anyjáról, meg mindenki másról is a családja anyai ágán, akiknek egyebük sincs, csak hátsó szándékuk. Én meg egy házat rendeznék be, ha lenne pénzem, válaszolom, de már nem figyel. Az anyjára gondol, a hátsó szándékaira, hogy mennyire nehéz volt neki már gyerekkorában is, mert az anyja bajszos volt és alkoholista, most meg még inkább nehéz, mert az anyja öreg, bajszos, alkohalista öreganya, akitől mentsen meg mindenkit az az úristen, aki őt nem akarta megmenteni. Nagyjából mindent fa borítana, kivéve a fürdőt, mert azt persze csempe, teszem hozzá, de már én is az anyjára gondolok, a szőrös és alkoholistá anyjára, amint a padlómon áll, issza a vodkát, és illetlenül lecsöpögteti a frissen lakkozott fát. Ez nem lehetett egyszerű neked, mondom, de már nem is az anyjára gondolok, hanem mégis inkább a csempére, hogy a fehéret választanám, mert az mindenhez megy, az ember fürdőszobája legyen fehér, ugye, és megpuszítom Á nyakát, biztos, ami biztos. Hm, ez finom meleg, mondja, és igaza van, egészen felhevültem, és már biztos, hogy a fehér csempét választanám, mert azzal nincs sok gond, úgyhogy benyúlok a nadrágjába, és örömmel veszem, hogy a farka egészen kemény. Mármint félkemény, de megvan benne a potenciál. Hű, teljesen kemény vagy, mondom, mire teljesen kemény is lesz, megy minden rend szerint. Á szőrös, de sebjaj, a gének öröklődnek, ezt hangosan is kimondom, mire Á farka lekókad. Szerinted hasonlítok rá, kérdezi, és én, jobban megfontolva a dolgot, úgy döntök, hogy mégsem a faburkolatot választom. A kövér vodkacseppekre gondolok, ahogy feloldják a lakkot, és nyomot hagynak a világosbarna fán. Á sírni kezd, könnyei szabályos sötét köröket nyomtatnak a padlóra. Jobb dolgom nem lévén, nevetek, Á pedig hangosan zokog, azért csinálta, értsd meg, mert csak ez segített neki, suttogja, és nekem elmegy a kedvem ettől az egésztől. Á farka, mint egy puha és szőrös hernyó, lassan araszolva húzódik vissza a hasába. Orra alatt hosz-

szú, fekete szőrszálak jelennek meg, előbb csak elvétve, aztán pödörni való bajusszá sűrűsödnek. Válla megroggyan, gerince meggömbül, már nem zokog, szemét lecsukva mély levegőt vesz. Vagy mégis inkább a fát válasszam, kérdezem, de meg se hallja. Kezén a körmök karmokká fejlődnek, lábfeje görcsösen ráng. Lábujjai leválnak a lábfejéről, két félkör alakú csonkon egyensúlyoz, és már nem tudok a csempére gondolni, mert minden idegszálamat leköti Á változása. Olyan vagy, mint anyád, vetem oda neki, mire kinyitja szemét, és rám mered. Fekete pupillája feloldódott a fehér környezetben, szürke és ködös tekintettel néz. Van valami hátsó szándékod, kérdezném, de nem tudok megszólalni, szürke szemtükrében mozogni látok valamit. Újra beszélni próbálok, de gégem száraz és érdes. Már biztos vagyok abban, hogy valami mozog a szemében. Felállok az ágyról, de Á rám mordul, és tudom, hogy a morgással utasít, hogy maradjak a helyemen. Lassan visszaülök, és Á eltorzult arcát bámulom; a bőrét borító erős szálú, fekete szőröket, a halott, kifejezéstelen szemet, a nagyra tátott, nyáltól csöpögő száját. Becsukom a szemem, innom kéne valamit, krákokom szárazon, majd megadóan lehajtom a fejem. A megváltozott Á engedékenyen mordul rám, ezért újra kinyitom a szemem, de a fejem nem emelem fel többet. Á boldogan morog, és közben diadalmasan dobog csonka lábával. Én helyeslően mordulok vissza rá, és megszámolom a foltokat a padlón.